

platí především, pokud stížnost po objektivní stránce namítá, že nešlo o omezování osobní svobody, poněvadž se dotčené osoby do komory uzamkly na klíč samy a chtěly místnost opustiti teprve o 1/2 12. hod. dopoledne, kdy stěžovatel stejně jim otevřel. Při tom stížnost nedbá závazného rozsudkového zjištění, že když stěžovatel po 10. hod. dopol. dveře komory, v níž byly jeho děvečky se svými milenci, zvenčí zatarasil tak, že nebylo možno je otevřítí, uvěznění se pokoušeli otevřítí dveře a dostati se ven, načež stěžovatel je vyzval, aby násilím dveře neotvírali, že ručí za případné poškození, dále že cizí čeledínové (A. a B.) chtěli o 11. hod. odejítí a že stěžovatel, uvolniv o 1/2 12. hod. dveře, nechtěl je pustiti, naopak se svým čeledínem se snažil je zadržeti.

Ustanovení § 93 tr. zák. arci předpokládá svémocné věznění člověka, nad nímž pachatel podle zákona žádné moci nepřísluší. Avšak stížnosti nelze přisvědčiti, pokud s tohoto hlediska namítá, že šlo o čeleď obžalovaného a že podle čeledního řádu ze dne 7. dubna 1866, čís. 11 z. z. pro Čechy byl stěžovatel nejen oprávněn, ale i povinen, aby dohlížel nad mravností a chováním čeledi a aby čelil zjištěným nemravnostem. Právo domácí kázně neopravňovalo stěžovatele k tomu, by zjištěným způsobem zasahoval do osobní svobody, zvláště když v příčině A. a B. ani nešlo o jeho čeleď, nýbrž o osoby v poměru k němu cizí. Ostatně ani tu stížnost nevychází ze souhrnu rozsudkových zjištění, podle nichž stěžovatel o návštěvách mužů u děveček věděl již delší dobu a říkal děvečkám, že jim strhne s platu za každou takovou návštěvu 5 Kč za poškození peřin, a podle nichž stěžovatel zatarasiv dveře komory, kde byly děvečky se svými milenci, dále nic nezařídil, zejména nepřivolal sestru jedné z děveček, jak se hájil.

Po subjektivní stránce skutková podstata zločinu podle § 93 tr. zák. nepředpokládá zvláštní zlomyslnost, nýbrž vyžaduje jen vědomí pachatelovo, že bezprávně omezuje jiného na osobní svobodě a že napadený pocituje jeho jednání jako omezení své volnosti v pohybu. Že tomu tak bylo v souzeném případě, nalézací soud ze zjištěných skutečností bezvadně usoudil a stížnost se ani nepokouší dokázati mylnost tohoto úsudku na podkladě všech zjištění, o něž se opírá kladný závěr napadeného rozsudku. Bylo proto zmateční stížnost z části jako po zákonu neprovedenou, jinak jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 5792.

Vnikol-li vinník neoprávnene násilím do bytu poškodenej osoby, vyhrážajúc jej pri tom zabitím, nelze túto vyhrážku kvalifikovať samostatne za prestupok podľa § 41 tr. zák. prest.; je absorbovaná už skutkovou podstatou zločinu podľa § 330 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 13. januára 1937, Zm III 549/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci pre zločin porušenia domáceho pokoja atď. vyniesol rozsudok, ktorým odmietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného; z dôvodu zmätočnosti označeného v § 385, čís. 1 b) tr. p.

z moci úradnej zrušil však rozsudky oboch súdov nižších stolíc, nakoľko čin obžalovaného bol kvalifikovaný aj za prestupok podľa § 41 tr. z. o prest., túto kvalifikáciu pominul a kvalifikoval čin obžalovaného len za prečin — v smysle § 20 tr. z. namiesto zločinu — porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z.

Z d ô v o d o v :

Pri preskúmaní veci zbadal najvyšší súd toto: Súdny nižších stolíc kvalifikovaly čin obžalovaného na miesto zločinu s ohľadom na § 20 tr. z. ako prečin porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z. v súbehu podľa § 96 tr. z. s prestupkom podľa § 41 tr. z. o prest. Táto kvalifikácia činu je mylná.

Zločinu podľa § 330 tr. z. sa dopustí, kto vnikne do bytu iného bez jeho privolenia bezprávne, násilím, hrozbou alebo s použitím falošných kľúčov. Ponevác obžalovaný sa vyhrážal zabitím pri vniknutí do bytu poškodenej, zrejme aby zlomil jej odpor, patria vyhrážky ku skutkovej podstate zločinu porušenia domáceho pokoja, sú ňou absorbované, a neľze tieto vyhrážky kvalifikovať aj za prestupok podľa § 41 tr. z. o prest. Podľa výslovného znenia § 330 tr. z. iná kvalifikácia by bola možná len v tom prípade, keby tu bol taký čin, ktorý sa trestá prísnejšie než zločin podľa § 330 tr. z. Mýlili sa tedy súdy nižších stolíc v neprospech obžalovaného, keď kvalifikovali jeho čin aj za prestupok podľa § 41 tr. z. o prest. Je tu dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej. Preto pokračoval najvyšší súd podľa § 33, odst. 1 por. nov. a pominul kvalifikáciu podľa § 41 tr. z. o prest.

Čís. 5793.

Prečin ťažkého poškodenia na tele nie je absorbovaný prečinom násilia proti orgánu vrchnosti.

(Rozh. zo dňa 13. januára 1937, Zm IV 771/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci pre prečin násilia proti orgánu vrchnosti čiastočne odmietol a čiastočne zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

Z d ô v o d o v :

Mylný je názor sťažovateľov, že kvalifikácia činu je preto mylná, lebo prečin ťažkého poškodenia na tele je vraj absorbovaný prečinom násilia proti orgánu vrchnosti, nemohol byť tedy vraj zvlášť ustálený. Prečin násilia proti orgánu vrchnosti je dovŕšený už násilím, alebo nebezpečnou hrozbou proti orgánu vrchnosti cieľom prekážania tomuto v takom výkone jeho povolania, ktorý je po práve. Právny statok, hájený § 4 zák. čl. XL:1914, je v podstate úradná autorita orgánu vrchnosti. Tým, že obžalovaný napadol aj telesnú integritu poškodeného a